



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gasparis Druzbecki

Pawlowski, Daniel

Ingolstadii, 1732

VD18 90066324

Caput VIII. Modus à Patre Gaspare observatus in dirigendis proximis, ad
Statum Religiosum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45343

CAPUT VIII.

Modus à Patre Gaspare observatus, in dirigendis proximis, ad statum Religiosum.

Felicitatum Novi Testamenti ipsa plane medulla est, Status Religiosus, in Consiliis Christi fundatus, & infallibilem salutis æternæ promissionem, ex vitalis statûs, adnexam habens. Præinde directio proximorum ad talem statum, non potest non esse magni coram Deo meriti, si tamen fiat secundum probatas prudentiæ asceticæ regulas, quas à Patre Gaspare apprime observatas fuisse, edocet praxis, quam sibi in eo genere præscripserat, & quam verbis ejusdem exponendam hoc loco duxi, ita igitur ait.

Securitas status Religiosi.

Primum omnium certum est, non probari in Societate nostra, quenquam ad statum Religionis induci, ut patet ex Regula Sacerdotum 23. quæ id Confessariis expresse prohibet. Et ex Regula 7. Patris Congregationis. Ex directorii quoque Exercitiorum Cap. 15. Nihilominus & illud certum est, Finem Societati propositum præcipuum esse, ut præter salutem perfectionemque propriam, etiam impensè in perfectionem proximorum incumbamus, dicente Regulâ 2. Summarii. Cum ergo dubium non sit, perfectionem proximi in statu potissimum religioso sitam esse, merito etiam dubium mihi esse non debet, ex præcipuis Instituti Societatis partibus esse, cooperari, ut illo proximi promoveantur. Medium igitur quod hac in re Societas amplectitur, sciendum est. Nempe vetat Societas, directe homines trahi quibuscunque

Directè trahere ad Religionem non est consultum.

persuasionibus ad Religionem, exoptat tamen impensè, eodem promoveri proximum, sed iis duntaxat modis, ut dirigatur in via spirituali, ut non ponat obicem divinæ vocationi, ut illam ultrò oblatam non excutiat, ut agnoscere, & discernere sciat vocem Dei trahentis, illique obsequatur, similibusque aliis rationibus, quibus in iis terminis sistitur, ut opus ipsum vocationis, divinæ totum permittatur voluntati, solumque adhibeatur directio ad hoc, ut talis vocatio vel concipiatur, vel dignoscatur, vel denique acceptetur, & executioni mandetur. Hos terminos si fuero egressus, putabo me falx in alienam, nempe divinam messem misisse, proinde illud, ut indignum cavebo.

*Non immit-
tenda falx in
Messem.*

Cognitis his meis partibus, conabor me operarium Christo præbere inconfusibilem ac primum materiam mihi diligenter seligam, circa quam pro Christo laborem. Examinabo me ipsum, qualiter mihi commissum sit à Superiore hoc Officium, cum proximis tractandj, (sine voluntate enim Superiorum, certum est mihi me ipsum intrudere non debere) v. g. si sum Confessarius Templi, Congregationisve, vel præfectus Congregationi, aut Scholis, vel in aliquo alio officio iuvandi proximos positus. In iis ergo circumspiciam, an aliquos mihi Deus proposuerit tali statui aptos, hoc est quorumnam ætas sit idonea, indoles ad virtutem propensa, ingenium ad studia excellens, maximèque qui non sit habiturus difficultates illas magnas Cognatorum, ob quas forte inaniter tandem laborarem, item constitutionem corporis sat validam, compactamque, nec
mori-

*Qualitas di-
rigendorum
ad Religio-
nem.*

morbis obnoxiam, constantiam animi in Bono, & candorem in tractando, nec versatile, versutumque ingenium, simul verò hîc intelligam quò aptior quisque offertur ad Regnum Dei, statumque religiosum, eò potiores, me partes industriæ, in illo juvando, debere ponere, juxta sequentia media.

Hinc opus ipsum aggredior. Primumque medium erit in iis, quæ ad DEUM sunt; Orabo frequenter Deum ipse pro talibus, maximè in Sacrificiis, & similiter ut orent alii, curabo. Offeram Deo mortificationem, & laborum aliquid meorum: ita enim factitabat S. Paulus, aliique Apostoli cum novis Christianis, 2. *Thessal.* 1. In quo, inquit, etiam oramus semper pro Vobis. Cum proximis cavebo diligenter, ne me illis faciam familiarem nimium, sic enim faciam me simul contemptum, vel certè suspectum. Cavebo etiam, ne illis, quæ sunt domestica Societatis, & intrinseca, evulgem: hoc enim esset allicere ad Societatem, cum tamen id Deo soli sit permitendum, ut alliciat quò vult. Post hæc in illis duo præstare conabor. Primum quidem, ut impedimenta removeam perfectionis hujus, quantum in me est. Deinde ut dispositionem debitam inducam. *Impedimenta sunt duplicis generis. 1. Peccata. 2. Amor nimius Terrenorum, maximè pravæ consuetudinis, & familiaritatum, qui amor est seminarium scelerum. Dispositio autem in eo est, ut vehemens concipiat desiderium, animam salvandi, Deo serviendi quàm perfectissimè. Circa hæc totum meum auxilium erit, reliqua Deo permittam. Porrò circa amolitionem peccatorum, non ero contentus, ut inducam*

*Impedimenta
tendentium
ad Religio-
nem & dispo-
sitionem.*

ducam ad fugam peccatorum mortalium, (hoc enim omnium Christianorum est) sed ad quàm maximum odium etiam venialium, ut umbram etiam ipsam voluntarii peccati fugiant, adeoque & ipsas occasiones. Quoad amorem verò sæcularium rerum extrudendum, vanitatem, & deceptionem mundi, proponam. *Vanitas vanitatum & omnia vanitas.* Eccl. I. Jam verò quoad dispositionem, inducam, ut sibi persuadeat, Deo se omnia debere: Dignum Deum esse ejus obsequio, & ut ad omne ejus beneplacitum parati simus semper, propter tot beneficia promissaque ejus.

Media dispositiva ad Religiosum statum.

Media ad hæc ipsa præstanda, erunt hæc. In Concionibus, Exhortationibusque publicis (si hæc sunt mei muneris) frequenter miscebo ea, quæ inducant ad mundani amoris fugam, ad promptitudinem erga Deum.

2. Habebo in promptu argumenta singularia, variaque, quæ ad hoc genus valent, tum ex turpitudine peccatorum, tum ex damnositate, & pænis, tum ex Passionis Christi, tum ex Beneficiorum Dei, tum ex Promissorum consideratione, tum ab exemplis quotidianis, tum ex consideratione quatuor Novissimorum.

Adjumenta spiritus generalia.

3. Similiter in promptu habebo sententias Sacræ Scripturæ, Patrumque, breves sed efficaces, similitudines, exempla &c.

4. In lectionibus, vel aliàs (si docendi munere fungar) quæsitâ occasione, excurram in mundi pericula, vanitatem, salutis in mundo difficultatem, securitatem Religionum &c.

5. Privatis colloquiis idem præstare conabor.

6. Sua-

6. Suadebo Confessionem Generalem vitæ totius, si nunquam fecerint ; Examen quotidianum ; Praxim Contritionis, præmonito Confessario, in quem finem ea Confessio fiat, ut & ipse pro sua parte juvet.

7. Commendabo alicujus libelli boni lectionem, assignato tempore & modo legendi: & interdum inquiram de fructu lectionis, doceris quomodo se ad interiora reducere, & se supra se reflectere homo debeat.

8. Artem meditandi quotidie, docebo, ostensâ methodo, & materie, ut sciant per intellectum discurrere, & fructus, doctrinasque pro suo usu colligere, tum per voluntatem ad illas convictiones affici; Meditando enim homo, DEO juvante, ipse se inducit ad fugam sæculi.

9. Proderit interdum ei, quem curo, explorare suas affectiones in utramque partem.

10. Inducam ad dandum nomen Congregationi B. V. studiumque, filiali affectu prosequendi illam Matrem omnium.

11. Exercitia Spiritualia commendabo, & interea non statim admittam, sed desiderari, diu differendo, faciam.

12. Socios bonos suadebo, cum quibus corrigi, & proficere possit.

Particularia magis media ad dispositionem prædictam, hæc erunt.

I. Confessionem hebdomadariam suadebo, *Adjumenta spiritus particularia.*
Communionem paulò rariorem.

2. Docebo modum Communionis devotæ, Confessionisque fructuosæ, & diminutionem vitiorum in se inducentis.

3. In-

3. Injiciam cogitationem de statu deligendo, necessariam, nec differendam esse.

4. Habendum esse finem, & scopum certum studiorum, (si studiosus sit) eumque salutarem animæ, & Deo gratiosum esse debere, non vanitatis plenum, docebo.

5. Disponam, ut magnificent inspirationes divinas, juxta illud; *Audiam quod loquatur. Hodie si vocem ejus audieritis. Loquere Domine quia audit servus Tuus. Domine quid me vis facere?*

6. Docebo quanti momenti sit initio statim vitæ, virtutem amplecti, voluptatem odisse, maturè vitæ statum quæsisse, & delegisse.

7. Inducam ut ipsi quoque in eum finem orent, Communicent, aliquid Deo offerant.

8. Cumque stabilis in Bono videbitur, suadebo, ut curet sibi Platum de Bono status religiosi, vel illum, ipse, magni muneris loco, mutuo dabo.

Examen motivorum inducentium ad Religionem.

Ubi advertero bona esse desideria concepta religionis, jubebo illa DEO commendari, diligenter examinari, & inspicere; præsertim motiva, quæ ad Religionem inducunt; an purè DEI Gloria, salusque animæ propriæ, & perfectio spectetur? Interim proderit illi qui habet desideria concepta non cuilibet fidere, nec canere tubâ ante se, nec Unctionem Spiritus Sancti, palam cuivis aperire. aliàs subintrantes muscæ, tollent odorem unguenti. Hæc erat praxis Patris Gasparis in dirigendis ad statum Religiosum, ex cujus occasione id adverto, & miror; tantam cautelam à Viris Spiritualibus adhiberi, in promotione ad statum Religiosum, cui statui promissio Christi alligata est de salute æterna ex

Vi

Vi statûs, hominesque mundanos, semper clamitare; Diu deliberandum est de vocatione religiosa. E contra autem in deligendo statu Matrimoniali, Militari, & aliis, quibus ex vi statûs non est promissa à Christo salus æterna, eosdem homines Mundanos temerè agere, vix aliquid deliberare, nec deliberationem in aliis requirere, cum tamen in his potiùs deberet exquiri; Utrum sit voluntas Dei, an non Spiritus Carnalis, mundanus respectus, illicitum & illectamentum humanum?

Major deliberatio requiritur ad statum secularem quàm ad religiosum.

Sed prosequamur alia, eandem Materiam directionis ad statum Religiosum, concernentia. Præter supradictam praxim, habebat Pater Gaspar in promptu pro deliberantibus, hæc quæ sequuntur.

1. Salutem æternam consequi indubitanter debeo, & volo: ad hoc enim à Deo conditus, & redemptus, & Christianus sum.

2. Salutem hanc consequi debeo, & volo, per media mihi à Deo non tantum communiter, sed etiam specialiter ordinata.

Capita deliberationis de statu.

3. Inter media ad salutem mihi ordinata à Deo, est status vitæ, quem cum nesciam quis sit, indagare illum debeo, & volo: Sicut enim sine mediis, non vehitur ad finem, sic & sine statu vitæ ad salutem, cum status vitæ sit medium salutis.

4. Indagandus est ergo status vitæ, & quidem talis, quem mihi Deus ordinavit, non quem mea propria voluntas, cæca & mala, non quem caro, & sanguis, non quem successus mundi offert.

5. Status iste vitæ non est ex hoc mensurandus, quia in eo salvari possum: in omni enim statu, qui peccaminosus non est naturâ suâ, salvari

vari

vari possum, sicuti & omnes possunt. Sed in eo, in quo me Deus salvare decrevit, in quo salvari debeo, in quo salvandus sum, in quo certior salus mea.

6. Dei ergo voluntas est mihi indaganda, de meo statu: neque debeo præcurrere voluntati Dei, neque illi obluçtari; sed quem ipsa vult, velle, quem non vult, nolle ac proinde ad omnes statûs vitæ licitos, quantum ex me indifferens, & resignatus esse debeo, quamdiu ad aliquem certum, divinæ voluntatis pondus non accesserit.

*Innotescencia
voluntatis di-
vinæ circa
statum.*

7. Voluntas Dei non debet expectari, ut innotescat per ipsius Dei sermonem, & manifestationem, aut per Angeli alicujus: hoc enim est Deum tentare, & se periculo diabolicæ illusionis exponere. Sed modis proportionatis ordinariæ Dei consuetudini, quam ille servat in dirigendis hominibus, in negotio, præsertim salutem animæ concernente; uti sunt; abstinere à peccato, orare Deum, Sacramenta Pœnitentiæ, & Eucharistiæ usurpare, mortificationes carnis assumere, consulere peritos, qui non tua, non sua, sed te, sed Deum quærant, qui solum te salvari, Deum glorificari, cupiant.

8. Sunt igitur inspirationes Dei, & instinctus attendendi, quibus Deus pro sua omnipotentia, atque misericordissima Sapientia, cor hominis monet in memoria, illuminat in intellectu, movet in voluntate, delectat in omnibus istis tribus potentiis, perstringendo cor, & inclinando huc & illuc, nunc spe certitudinis salutis, nunc timore periculoque damnationis, nunc suavitate virtutis, aut talis ac talis rationis vivendi, ac agendi.

9. Has

9. Has inspirationes Deus ordinariè adhibet, ad intimandum statum, à sua voluntate homini definitum, rarò adhibet modos extraordinarios: Proinde his ordinariis debeo esse contentus, & si eos habeo; eos expendere, & expensos sequi debeo, secureque possum, adhibito consilio, non meo tantùm, sed eorum etiam, quibus & vita mea nota, & gloria Dei cordi, & status animæ meæ cognitus, & sola salus mea curæ est.

Signa inspirationum divinarum.

10. *Has inspirationes, intimationesque voluntatis divinæ, de meo statu, in quo salver, & salvari me DEUS vult, ex tribus præcipuè signis conjicere possum.*

Primò, Si eas Deus opportune, & quandoque minimè disposito obtrudit, & ingerit alia agenti.

Secundò, Si eas dat, & suggerit Deus, sive quod idem est, si veniant ultrò, quærente vel non quærente me, inter orandum, inter usum Sacramentorum, in auditione verbi divini, in lectione Spirituali, in casu aliquo, eventuque subitaneo, læto, vel tristi: est enim utrumque hoc signum, vigilantis circa me, & meam salutem, gratiæ, ac vocationis divinæ.

Tertiò, Si experior in me, sentioque oblationem, & voluntariam, affectatamque surdescentiam, contra tales inspirationes, quo nulum est certius signum divinæ vocationis, adeò ut ipsis revelationibus sit præferendum, & est demonstrativa ratio, causaque hujus rei: illa enim pugna, repugnantia, & affectata obsurditas, ac repulsa, signum evidens est, duos esse in meo corde spiritus, quorum unus est pro salute mea, esto contra carnem, sanguinem, superbiam, libertatem, amoremque proprium, &

Signum præcipuum vocationis divinæ.



mundi; alius pro me, & pro mea carne, voluntate, sanguine, mundi studiis, contra salutem, aut saltem cum dubio, periculoque salutis. Ex quo discriminé spirituum facile est colligere; quis sit à Deo, quis contra Deum. Nam qui ad salutem certiores vocat, contra carnem, Mundum, &c. ille sine dubio est divinus, & proinde mihi eligendus, tanquam salutaris, & certum pignus, indubiusque dux: qui verò est contra salutem, aut cum ejus incertitudine, & pluribus certioribus, communioribusque periculis salutis conjunctus, pro sanguine, carne, Mundo, ille procul dubio divinus non est, proinde non nisi cum discrimine salutis eligitur.

11. Ad has igitur, similesque inspirationes, & intimationes voluntatis divinæ, de meo statu, & salute, me examinare, & eas examinatas sequi debeo, & volo.

12. In quo ne errem, præter adhibita media Sacramentorum, Pænitentia, & Eucharia, item orationum, afflictionumque corporis, & spiritûs, utar quoque consilio peritorum, nihil aliud requirens, nisi beneplacitum DEI, & meam certiores salutem, facilioremque: monet enim Spiritus Sanctus; ne innitaris prudentia tua, quod maximè verum est in negotio salutis æternæ perplexissimo, & plurimis scopulis, erroribusque obnoxio, ut experientia cuilibet magistra est, adeò ut non pauci eligant sine consilio statim finire potius, quam falebras consultationis devorare, quod est aliud nihil, quàm de salute sua æterna aleam jacere.

Consilium peritorum circa electionem status adhibendum.

Sub-

*Subnectebat præterea, legendasque dabat de-
ceptiones in eligendo statu intervenire solitas,
quarum*

*Prima est, non fidere, occultareque se, nec
velle consulere, immò fugere eos, qui dare
volunt, & possunt consilium, cum tamen Spi-
ritus Sanctus cum simplicibus fermocinetur, &
fugiat fictum.*

*Secunda est, inveterata, & præjudicata affe-
ctûs applicatio ad aliquem statum, sive ad per-
sonam, in aliquo statu positam, cujus causâ ipse
status amatur: Cùm tamen affectus, tenebræ
sint, ratio verò lux: qui lucem odit, malè agit,
& facile offendit.*

*Deceptiones
in eligendo
vita Statu.*

*Tertia est, hanc solam in electione statûs se-
qui regulam, & normam; Possum in hoc etiam
statu salvari, bene igitur est, fat est, hunc ini-
bo. Deceptio igitur est ista, aliud est posse sal-
vari, aliud salvatum iri.*

*Aliud est pos-
se salvari,
aliud salva-
tum iri?*

*Quarta Respectûs humani quid dicent hi,
quid illi? At quid dicet DEUS, quid Sancti;
quid tu moriens; quid dices tu ipse damnatus?*

*Quinta est, præsumptuosa, & negligens in
DEUM fiducia, dicendo. Committo hæc Deo,
scit Deus quid mecum futurum sit, hoc fiat
quod statuit de me Deus: Cum tamen sciat
quidem Deus quid de te futurum sit, velit ta-
men te facere, quod in te est, otiosumque te
salvare non velit, immò otiosum te damnare
velit.*

*Sexta est; hære in ancipiti, nullam vim
inferendo sibi, nec dubiis finem imponendo,
certâ determinatione: Cùm tamen Regnum
Cælorum vim patiat, & violenti rapiant illud,*

violenti sibi, violenti sunt Cælo. Audi quid dicit Deus; Utinam frigidus esses, aut calidus, sed quia tepidus es, incipiam te evomere ex ore meo.

*Horror vitæ
perfectioris,
fiducia in De-
um expellen-
dus.*

Septima est; trepidare perfectiorem vitam, tanquam duram, asperam, & in qua perseverare difficile sit. Sensit hoc ipsum initio Conversionis, Sanctus Augustinus, hæsitans morti, ut vitæ viveret, donec audivit clamantem DEUM. Quid in te stas, & non stas? projice te securus in DEUM, noli metuere, projice te, excipiet te, (ô homo) & sanabit te. Idem ergo dici tibi puta; Qui dabit vellet, dabit & perficere, qui hæc dat nosse, dabit & posse. Nihil ex tua parte desit, ex parte nihil Dei deerit.

Quod si aliquis perplexus erat, inter aliquos Statibus, Ignarus quemnam eligere deberet, ei hunc modum suggerebat Pater Gaspar. Invocato Dei auxilio tempore commodo.

Modus eligendi Statum vitæ.

1. Cogita, quis ex his statibus, tibi videatur esse magis placens, gratus, acceptusque Deo.

2. Cogita, quis ex his Statibus, tibi videatur pro anima tua securior, & facilior.

3. Cogita, quis ex his Statibus, sit Christo Domino, vitæ ejus, doctrinæque conformior, & similior.

4. Cogita, in quo ex his Statibus, possis esse proximo utilior, ad Salutem animæ.

5. Cogita, quis ex his Statibus, sit viribus corporis tui, dotibusque ac talentis tuis aptior, & in quo utiliùs pro DEO, talenta tua impendere possis.

6. Co-